

Den dolda historien bakom vers fyrtio – nummer tjugotvå

Hesekiel nummer tre

Jeff Pippenger

2026-08-08

Hesekiel är en präst under perioden för de etthundrafyrtiofyrtatusens besegling. I det första kapitlet tas Hesekiel in i helgedomen.

Och det hände i det trettionde året, i den fjärde månaden, på månadens femte dag, när jag var bland de bortförda vid floden Kebar, att himlarna öppnades, och jag såg syner från Gud. På månadens femte dag, vilket var det femte året av kung Jojakins fångenskap, kom Herrens ord uttryckligen till prästen Hesekiel, Busis son, i kaldéernas land vid floden Kebar; och Herrens hand var där över honom.

Och jag såg, och se, en stormvind kom norrifrån, ett stort moln och en eld som slog samman i sig själv, och ett sken omgav den, och ur dess mitt framträdde något som liknade glänsande metall, ur eldens mitt. Och ur dess mitt kom likheten av fyra levande varelser. Och så såg de ut: de hade en människas gestalt. Och var och en hade fyra ansikten, och var och en hade fyra vingar. Och deras ben var raka ben, och deras fotsulor var som sulan på en kalvs fot; och de glänste som polerad koppar. Och de hade människohänder under sina vingar på sina fyra sidor; och de fyra hade sina ansikten och sina vingar. Deras vingar var fogade till varandra; de vände sig inte när de gick; de gick var och en rakt fram. Och deras ansiktens gestalt var sådan: de fyra hade ett människoansikte, och ett lejons ansikte på högra sidan; och de fyra hade en oxes ansikte på vänstra sidan; de fyra hade också en örns ansikte. Sådana var deras ansikten; och deras vingar var utsträckta uppåt; två vingar på var och en var fogade till varandra, och två täckte deras kroppar.

Och de gick var och en rakt fram; dit anden ville gå, dit gick de, och de vände sig inte när de gick. Vad beträffar de levande väsendenas gestalt, så var deras utseende likt glödande eldskol och likt facklors sken; den rörde sig upp och ner bland de levande väsendena, och elden var skinande, och ur elden for blixtrar fram. Och de levande väsendena ilade fram och tillbaka, såsom en blixts sken. Och medan jag betraktade de levande väsendena, se, där var ett hjul på jorden vid vart och ett av de levande väsendena, svarande mot deras fyra ansikten. Hjulen och deras konstruktion såg ut som glänsande krysolit; och alla fyra hade samma gestalt; och deras utseende och deras konstruktion var såsom ett hjul mitt i ett annat hjul. När de gick, gick de åt sina fyra håll; de vände sig inte när de gick. Vad beträffar deras fälgar, så var de så höga att de var förskräckliga; och alla fyra hade sina fälgar fulla av ögon runt omkring. Och när de levande väsendena gick, gick hjulen vid deras sida; och när de levande väsendena lyftes upp från jorden, lyftes också hjulen upp. Varthelst anden ville gå, dit gick de; dit anden ville gå; och hjulen lyftes upp mitt emot dem, ty den levande varelsens ande var i hjulen.

När dessa gick, gick också de; och när dessa stod stilla, stod också de stilla; och när dessa lyftes upp från jorden, lyftes hjulen upp mitt emot dem; ty den levande varelsens ande var i hjulen. Och liknelsen av fästet över de levande varelsernas huvuden var till utseendet såsom den fruktansvärda kristallens glans, utbrett ovan över deras huvuden. Och under fästet var deras vingar raka, den ena vänd mot den andra; var och en hade två som täckte kroppen på denna sida, och var och en hade två som täckte kroppen på den sidan. Och när de gick, hörde jag dånet av deras vingar, såsom dånet av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst, såsom bruset av tal, såsom dånet av en här; när de stod stilla, lät de sina vingar sjunka ned. Och det kom en röst från fästet som var över deras huvuden, när de stod stilla och hade låtit sina vingar sjunka ned. Och ovan över fästet som var över deras huvuden var något som liknade en tron, till utseendet såsom en safirsten; och på det som liknade tronen var något som till utseendet liknade en människa där ovanpå. Och jag såg något såsom bärnstensglans, såsom anblicken av eld runt omkring därinne; från anblicken av hans länder och uppåt, och från anblicken av hans länder och nedåt såg jag liksom anblicken av eld, och den hade en strålgans runt omkring. Såsom bågens anblick, den som är i molnet på regnets dag, så var anblicken av strålgansen runt omkring. Detta var anblicken av liknelsen av Herrens härlighet. Och när jag såg det, föll jag ned på mitt ansikte, och jag hörde rösten av en som talade. Hesekiel 1:1–28.

”Hesekiel, den sörjande exilprofeten i kaldéernas land, fick en syn som lärde samma trons läxa om förtröstan på Israels mäktige Gud. När han befann sig vid floden Kebars stränder, tycktes en stormvind komma från norr, ”ett stort moln och en eld som slog in i sig själv, och ett sken omgav den, och mitt ur den framträdde något likt glansen av bärnsten”. Ett antal hjul av egendomligt utseende, som skar in i varandra, sattes i rörelse av fyra levande varelser. Högt ovanför allt detta var ”något som liknade en tron, till utseendet såsom en safirsten; och ovanpå det som liknade tronen var något som till utseendet liknade en människa där ovanpå”. ”Och vad angår de levande varelsernas gestalt, så såg de ut som glödande eldskol och såsom facklors sken; den gick upp och ned bland de levande varelserna; och elden var strålande, och ur elden for blixtrar fram.” ”Och i keruberna visade sig formen av en människohand under deras vingar.”

”Det fanns hjul inom hjul i en så komplicerad anordning att de vid första anblicken föreföll Hesekiel vara i fullständig förvirring. Men när de rörde sig, skedde det med skön exakthet och i fullkomlig harmoni. Himmelska väsen drev dessa hjul, och över allt, på den härliga safirtronen, tronade den Evige; medan runt omkring tronen sträckte sig den omgivande regnbågen, sinnebilden för nåd och kärlek. Överväldigad av den förfärliga härligheten i denna syn föll Hesekiel ned på sitt ansikte, när en röst befallde honom att resa sig och höra Herrens ord. Då gavs honom ett varningsbudskap för Israel.” Testimonies, 751.

Det år då kung Ussia dog såg jag också Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och släpet av hans mantel uppfyllde templet. Ovanför honom stod seraferna; var och en hade sex vingar: med två täckte han sitt ansikte, med två täckte han sina fötter, och med två flög han. Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Och dörrposterna skakade av hans röst som ropade, och huset fylldes av rök. Då sade jag: Ve mig! Ty jag förgås; ty jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot. Då flög en av

seraferna till mig med ett glödande kol i sin hand, som han hade tagit från altaret med en tång. Och han rörde vid min mun och sade: Se, detta har rört vid dina läppar; så är din missgärning borttagen, och din synd försonad. Och jag hörde Herrens röst säga: Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss? Då sade jag: Här är jag; sänd mig. Jesaja 6:1–8.

”Denna syn gavs åt Hesekiel vid en tid då hans sinne var fyllt av dystra aningar. Han såg sina fäders land ligga öde. Staden som en gång var full av människor var inte längre bebodd. Glädjens röst och lovsångens sång hördes inte mer innanför hennes murar. Profeten själv var en främling i ett främmande land, där gränslös ärelystnad och vild grymhet härskade oinskränkt. Det som han såg och hörde av mänskligt tyranni och orätt plågade hans själ, och han sörjde bittert dag och natt. Men de underbara symboler som framställdes för honom vid floden Kebar uppenbarade en styrande makt, mäktigare än de jordiska härskarnas. Ovanför Assyriens och Babylons högmodiga och grymma monarker tronade barmhärtighetens och sanningens Gud.”

De hjulliknande förvecklingar som för profeten tycktes vara inbegripna i en sådan förvirring stod under ledning av en oändlig hand. Guds Ande, som för honom uppenbarades såsom den som satte dessa hjul i rörelse och styrde dem, frambringade harmoni ur förvirringen; så stod hela världen under hans kontroll. Myriader av förhärligade väsen stod redo vid hans ord att övervinna onda människors makt och rådslag och låta det tjäna till godo för hans trogna.

På samma sätt, när Gud stod i begrepp att för den älskade Johannes öppna kyrkans historia för kommande tidsåldrar, gav han honom en försäkran om Frälsarens intresse och omsorg om sitt folk genom att uppenbara för honom ”en som liknade Människosonen”, vandrande bland ljusstakarna, vilka symboliserade de sju församlingarna. Medan Johannes fick se kyrkans sista stora strider med jordiska makter, tilläts han också att skåda de trognas slutliga seger och befrielse. Han såg kyrkan försatt i en dödlig konflikt med vilddjuret och dess bild, och tillbedjan av detta vilddjur påtvingad vid dödsstraff. Men då han blickade bortom stridens rök och larm, såg han en skara på Sions berg tillsammans med Lammet, som i stället för vilddjurets märke hade ”sin Faders namn skrivet på sina pannor”. Och åter såg han ”dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet för dess namn stå på glashavet med Guds harpor” och sjunga Moses och Lammets sång.

”Dessa lärdomar är till för vår nytta. Vi behöver stödja vår tro på Gud, ty alldeles framför oss ligger en tid som skall pröva människors själar. Kristus frambar på Olivberget en framställning av de fruktansvärda domar som skulle föregå Hans andra ankomst: ’Ni skall få höra stridslarm och rykten om krig.’ ’Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på olika platser. Allt detta är början till födslovåndorna.’ Fastän dessa profetior fick en partiell uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, har de en mer direkt tillämpning på de sista dagarna.”

”Vi står på tröskeln till stora och allvarsamma händelser. Profetian går hastigt i uppfyllelse. Herren står vid dörren. Snart skall en tid av överväldigande betydelse för alla levande öppna sig inför oss. Det förflutnas stridigheter skall återupplivas; nya stridigheter skall uppstå. De scener som skall utspelas i vår värld har man ännu inte ens drömt om. Satan verkar genom mänskliga redskap. De som bemödar sig om att förändra konstitutionen och få till stånd en lag

som påbjuder söndagsfirande inser föga vad följden skall bli. En kris står alldeles för dörren.

”Men Guds tjänare skall inte förtrösta på sig själva i denna stora kris. I de syner som gavs åt Jesaja, åt Hesekiel och åt Johannes ser vi hur nära förbunden himlen är med de händelser som äger rum på jorden och hur stor Guds omsorg är om dem som är honom trogna. Världen är inte utan en härskare. Programmet för kommande händelser ligger i Herrens hand. Himmels Majestät har nationernas öde, liksom angelägenheterna i sin församling, under sitt eget inseende.

”Vi tillåter oss att känna alltför mycken omsorg, bekymmer och villrådighet i Herrens verk. Ändliga människor är inte lämnade att bära ansvarsbördans tyngd. Vi behöver förtrösta på Gud, tro på Honom och gå framåt. De himmelska sändebudens outtröttliga vaksamhet och deras oavlåtliga verksamhet i sin tjänst i förbindelse med jordens invånare visar oss hur Guds hand leder hjul inom hjul. Den gudomlige Läraren säger till varje medarbetare i sitt verk, såsom Han sade till Kores i forna dagar: ’Jag har omgjordat dig, fastän du inte har känt Mig.’”

”I Hesekiels syn hade Gud sin hand under kerubernas vingar. Detta är för att lära sina tjänare att det är gudomlig kraft som ger dem framgång. Han skall verka tillsammans med dem, om de lägger bort missgärning och blir rena i hjärta och liv.

”Det klara ljuset som rör sig bland de levande varelserna med blixstens snabbhet representerar den hastighet med vilken detta verk slutligen skall fortgå till fullbordan. Han som inte slumrar, som oavbrutet verkar för fullföljandet av sina avsikter, kan föra sitt stora verk framåt i harmoni. Det som för ändliga sinnen ter sig intrasslat och komplicerat, kan Herrens hand bevara i fullkomlig ordning. Han kan finna vägar och medel att omintetgöra de onda människornas avsikter, och Han skall bringa till förvirring deras rådslag som smider onda planer mot sitt folk.

”Bröder, nu är ingen tid för sorg och förtvivlan, ingen tid att ge vika för tvivel och otro. Kristus är inte nu en Frälsare i Josefs nya grav, tillsluten med en stor sten och förseglad med det romerska sigillet; vi har en uppståndne Frälsare. Han är Konungen, härskarornas Herre; Han sitter mellan keruberna; och mitt i nationernas strid och larm beskyddar Han alltjämt sitt folk. Han som råder i himlarna är vår Frälsare. Han mäter varje prövning. Han vakar över ugnens eld som måste pröva varje själ. När kungars fästen skall omstörtas, när Guds vredes pilar skall genomborra Hans fienders hjärtan, skall Hans folk vara tryggt i Hans händer.” Testimonies, band 5, 752–754.

Hesekiel representerar dem som är kandidater att höra till de etthundrafyrtiofyra tusen, och rad på rad överensstämmer hans erfarenhet i helgedomen med Jesajas och Johannes erfarenhet inne i helgedomen. Vi befinner oss nu i tempelprovet, det andra av de tre prov som beseglar de etthundrafyrtiofyra tusen. Den perioden är den rening som utförs av Förbundets Budbärare till uppfyllelse av Malaki tre. Reningsprocessen med tre prov är Malakis eldiga ”ugn” som ”måste pröva varje själ”. När den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, kom Förbundets Budbärare plötsligt till sitt tempel och ledde den historiens visa jungfrur in i det allra heligaste för att besegla sina trogna, men den historiens jungfrur gjorde uppror, och år 1856 hade den filadelfiska milleritrörelsen förändrats till den laodiceiska milleritrörelsen och blev år 1863 den laodiceiska

sjundedagsadventistkyrkan.

Den tredje ängeln, som plötsligt anlände den 22 oktober 1844, drog tillbaka sin närvaro år 1863 och återvände sedan den 11 september 2001. Tjugofem år senare upprepas nu det tempelprov som förebildades av den 22 oktober 1844. Tjugofem är symboliskt en profetisk tionde av tvåhundrafemtio, och tvåhundrafemtio är en symbol för den historia som framställs i verserna elva till femton i Daniel elva. Tvåhundrafemtio, och tjugofem, är ett hjul i Hesekiels helgedomssyn. Tjugofem är en symbol för åtskillnaden mellan de visa och de ogudaktiga till uppfyllelse av den tredelade prövningsprocess som framställs i det reningsverk som utförs av Förbundets Budbärare.

Matteus tjugofem innehåller tre liknelser, och varje liknelse identifierar åtskillnaden mellan de visa och de ogudaktiga under de etthundrafyrtiofyrtatusens beseglingstid. Hoppet för Guds folk, såsom det framställs i kapitlet, är att de må vara en vis jungfru i besittning av midnattsropets budskaps olja. Deras hopp är att de bedöms vara en trogen tjänare i sitt förvalterskap av att bruka de särskilda talenter som gavs dem att förvalta under deras personliga provotid. Deras hopp är att de bedöms som ett får i Guds hjord, sittande på hans högra sida, och inte som en get på hans vänstra. Tjugofem är en symbol för åtskillnaden mellan de visa och de ogudaktiga under de etthundrafyrtiofyrtatusens beseglingstid. Tjugofem är ett av Hesekiels hjul.

I det tjugofemte året av vår fångenskap, vid årets början, på tionde dagen i månaden, i det fjortonde året efter det att staden hade blivit slagen, just på den dagen, kom Herrens hand över mig och förde mig dit. Hesekiel 40:1.

Det tjugofemte året av fångenskapen representeras av den 22 oktober, vilken representeras av stängandet av en hushållningsmässig dörr. Den 22 oktober 1844 öppnades en dörr och en dörr stängdes, när två klasser åtskildes.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har satt framför dig en öppen dörr, och ingen kan stänga den; ty du har liten kraft och har hållit fast vid mitt ord och har inte förnekat mitt namn. Uppenbarelseboken 3:7, 8.

Kristus säger till ängeln i Filadelfia att han känner deras gärning, att han har satt framför församlingen i Filadelfia en öppen dörr. Den dörren öppnas av ”Davids nyckel”, den nyckel som läggs på Eljakim.

Och det skall ske på den dagen att jag skall kalla på min tjänare Eljakim, Hilkias son. Och jag skall klä honom i din mantel och styrka honom med ditt bälte, och jag skall lägga ditt herravälde i hans hand; och han skall vara en fader för Jerusalems invånare och för Juda hus. Och nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra; när han öppnar skall ingen kunna stänga, och när han stänger skall ingen kunna öppna. Jesaja 22:20–22.

Den dag då Eliakim kallas, avskiljs han från den ogudaktige Sebna.

Så säger Herren, härskarornas Gud: Gå, träda fram inför denne skattmästare, inför Sebna, som är satt över huset, och säg: Vad har du här, och vem har du här, eftersom du här har huggit ut

dig en grav, såsom den som hugger ut sig en grav på höjden och uthugger sig en boning i klippan? Se, Herren skall rycka bort dig med ett mäktigt ryck och sannerligen hölja dig. Han skall sannerligen våldsamt rulla ihop dig och kasta dig såsom en boll in i ett vidsträckt land; där skall du dö, och där skall dina härlighets vagnar bli till skam för din herres hus. Jesaja 22:15–18.

Åtskillnaden mellan de visa och de oförståndiga jungfrurna, som uppfyllde förebilden med Shebna och Eljakim, fullbordades den 22 oktober 1844, och också under Jojakins fångenskaps tjugofemte år, vilket var den 22 oktober 573 f.Kr. I Hesekiel kapitel åtta framställs de ogudaktiga inom adventismen, representerade av Jerusalem, som tjugofem män som tillber solen. Jerusalems förstörelse representerar söndagslagen, vilken också är det vägmärke som avslutar beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen. Denna beseglingstid började den 11 september 2001, och Jesus är både Alfa och Omega, så den 11 september 2001 som början på beseglingen åskådliggör slutet, vid söndagslagen.

Den 11 september 2001 förebildades av mötena i Minneapolis 1888, ty syster White identifierar att när New Yorks stora byggnader föll den 11 september, uppfylldes Uppenbarelseboken 18:1–3. Vid den tiden, liksom år 1888, identifierade hon att ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned för att upplysa jorden med sin härlighet. Upproret 1888 jämförde hon med Koras, Datans och Abirams uppror, till vilket också två hundra femtio namnkunniga män anslöt sig i deras avfall. De två hundra femtio upprorsmännen i Koras och hans medbrottslingars uppror i det tidiga skedet av det forntida Israels historia förebildade de tjugofem män som tillbad solen vid det forntida Israels slut.

Tjugofem ledare inom laodiceisk adventism som böjer sig inför söndagslagen och två hundra femtio vid 11 september framställer beseglingstiden med symboliken i talet tjugofem, (symbolen för åtskillnaden mellan de visa och de ogudaktiga) för att utmärka beseglingstidens början och slut. Vare sig det gäller de två hundra femtio upprorsmännen på Moses' tid, eller de tjugofem männen i Hesekiel kapitel åtta, eller Matteus kapitel tjugofems tre vittnen om åtskillnaden, eller det tjugofemte året av fångenskapen i Hesekiel fyrtio, så sammanfaller alla yttringar av symbolen tjugofem med de tre perioderna om två hundra femtio år som nådde sitt avslut i respektive 207 f.Kr., 313 och 2026.

Tjugofem är, så att säga, en axel för tjugofem som för alla tjugofems linjer till fullkomning. Det blir en av rikets profetiska nycklar, givna åt Petrus, för att bringa klarhet i den dolda historien i vers fyrtio. Det har upprepade gånger fastställts på fler än tre vittnens utsaga att verserna tio till femton i Daniel elva representerar en linje som omfattar historien från 1989 fram till söndagslagen, vilken är den dolda historien i vers fyrtio. Lejonet av Juda stam avförseglar nu Hesekiels hjul, då Han öppnar den dolda historien som kommer att fullborda budskapet om de sista dagarnas midnattsrop.

I de följande artiklarna kommer vi att fortsätta att identifiera Hesekiels hjul, som representerar det komplexa samspelet mellan människor i de yttersta dagarna. Hesekiel, kapitel ett, i början av denna artikel, och det åtföljande avsnittet ur Testimonies, volym fem, som där framläggs, kommer alltså att vara vår utgångspunkt allteftersom vi går vidare i artiklarna. När hjulen framställs på sin rätta plats och med sina rätta skärningspunkter med de andra hjulen i den profetiska historien,

kommer vi att visa att de trehundra nittioett åren och femton dagarna som gav kraft åt den förste ängeln den 11 augusti 1840 också av Hesekiel framställs som trehundra nittio år, förbundna med Jerusalems belägring under ett och ett halvt år; och att ankomsten av detta profetiska ljus identifierar uppresandet av baneret för de etthundra fyrtiofyra tusen.

27 juli 1299 till 1337 representerar trettioåttio år i början av de etthundra femtio åren (fem månaderna) i Uppenbarelseboken 9:10. Dessa etthundra femtio år hänger samman med de trehundra nittioett åren och femton dagarna i vers 15. Således utgör början av de två perioderna en profetisk linje som avslutades i uppfyllelsen av Josiah Litchs förutsägelse från 1838 och 1840 och markerade Milleritrörelsens uppresande och utrustande med kraft. Denna historia i adventismens början markerar de etthundra fyrtiofyra tusens uppresande som ett baner före söndagslagen. Således markerar Hesekiels trehundra nittio år och ett komma fem år (1.5) av Jerusalems belägring slutet på den profetiska linje som började år 1299.

Det vore värdefullt att i förväg begrunda avsnittet ur Testimonies, band fem, inför nästa artikel.